

DE VARIËRENDE SWEELINCK

BRISK Recorder Quartet Amsterdam:

Marjan Banis, Saskia Coolen, Bert Honig, Alide Verheij - blokfluiten

CAMERATA TRAJECTINA:

Hieke Meppelink - sopraan, Nico van der Meel - tenor,

Saskia Coolen - blokfluit en gamba, Erik Beijer - gamba, Louis Peter Grijp - luit

Jan Pieterszoon Sweelinck (1562-1621)	- Vanitas Vanitatum
Martin Luther/ Petrus Datheen (tekst)
Jan Pieterszoon Sweelinck	- Onse Vader in hemelrijk
- variaties over Onse Vader in hemelrijk
Anoniem
Jan Pieterszoon Sweelinck	- Onder een linde groen
- variaties over Onder een linde groen
Anoniem
Jan Pieterszoon Sweelinck	- Lieffd' int secreet
op de wijs van de Engelse Fortuin
- variaties over de Engelse Fortuin
Jan Pieterszoon Sweelinck	- Susanne un jour
Jan Janszoon Starter (tekst, 1621)
Jan Pieterszoon Sweelinck en
Samuel Scheidt (1587-1654)	- Had ick duysend ijsere tongen
op de wijs van Est-ce Mars
- variaties over Est-ce Mars
Klaas de Vries (1944)	- Le tombeau de Sweelinck (2011)
Pauze	
Jan Pieterszoon Sweelinck	- Mein junges Leben hat ein End'
Daan Manneke	- Épitaphe-Double
Anoniem
Jan Pieterszoon Sweelinck	- Silvia, mijn Lief
op de wijs van Malle Sijmen
- variaties over Malle Sijmen
Jan Pieterszoon Sweelinck	- zesstemmige zetting van Psalm 68
- variaties over Psalm 36 (=68)
Emilio de' Cavalieri (ca. 1550-1602)
Jan Pieterszoon Sweelinck	- O che nuovo miracolo (1589)
- variaties over Ballo del granduca

Dit programma werd mede mogelijk gemaakt door het Fonds Podiumkunsten.

DE VARIËRENDE SWEELINCK

Ik herinner me dat ik eens met een paar goede vrienden bij meester Jan Peterszoon Sweelinck op bezoek was. Hij begon klavecimbel te spelen en ging daarmee door tot omstreeks middernacht. Hij speelde onder andere het liedje "De lustelijke mei is nu in de tijd", dat hij op wel vijftientig manieren varieerde, nu eens zus, dan weer zo. Toen wij opstonden om afscheid te nemen vroeg hij ons nog even te blijven om nog een stuk te horen, en nog een stuk. Hij kon er niet mee ophouden omdat hij in een uitstekend humeur was, en vermaakte ons, zijn vrienden, maar ook zichzelf.

*M. Joannes Petri Swelsingus Amstelo-batavus,
Musicus et Organista toto orbe celeberrimus:
vir singulari modestiâ ac pietate, cum in vitâ,
tùm in morte omnibus suspiciendus.*

Obijt M. DC. XXI. XVI. Octob. Aet. Lx.

Joan. Muller sculp. 1624.

Dit verhaal vertelt dominee Willem Baudartius in zijn *Memoryen ofte cort verhael der gedenckwaardichste so kerckelicke als weltlicke gheschiedenissen* (1625). Het is een zeldzaam persoonlijk getuigenis, dat Sweelinck laat zien als een bezeten musicus, die van geen ophouden wist als hij eenmaal op dreef was met improviseren.

Sweelincks talent voor improvisatie en variatie kwam hem goed van pas in zijn beroep als organist van de Oude Kerk in Amsterdam. Hij zal de burgerij elke dag enkele uren met zijn orgelspel hebben moeten vermaken. We kunnen de orgelbespelingen uit Sweelincks tijd als openbare concerten beschouwen. Orgelconcerten hadden toen wel een heel ander karakter dan tegenwoordig. Nu zitten de bezoekers in aandachtige stilte naar een onzichtbare organist luisteren. In de zeventiende eeuw waren de orgelbespelingen gratis toegankelijk en wandelden

de bezoekers al luisterend door de kerk. Daarbij werd druk gepraat, bijvoorbeeld door kooplui die tijdens het concert zaken deden. De ene helft van de bezoekers liep linksom in het rond, de andere helft rechtsom. Het kon zo druk zijn, dat je tijdig moest voorsorteren als je de kerk wilde verlaten. Lette je niet op, dan moest je in het gedrang nog een rondje lopen.

Tijdens de bespelingen zal Sweelinck veel gevarieerd hebben, vooral over psalmen. Dat werd op prijs gesteld omdat het kerkvolk moeite had alle melodieën van de psalmen uit het hoofd te leren. Anders gezegd, het psalmzingen was vaak niet om aan te horen, omdat de mensen de melodieën onvoldoende kenden. Door de psalmen tijdens de openbare bespelingen op het orgel te laten variëren hoopte men dat de melodieën in het geheugen van de luisteraars zouden worden ingeslepen. Sweelincks variatiewerken over geestelijke melodieën laten zien dat hij de psalmen in lange noten liet horen, telkens in een ander register, omspeeld door bewegelijke stemmen. Zo ook in zijn variaties over Onse vader in hemelrijck, een van de Lutherse gezangen die in de gereformeerde kerken werden gezongen.

Of Sweelinck op het kerkorgel ook op populaire wereldlijke liedmelodieën varieerde, is niet bekend. In sommige steden werd dat oogluikend toegestaan, als er maar ook voldoende psalmen werden gespeeld. In elk geval heeft Sweelinck de wereldlijke melodieën op het klavecimbel gespeeld, zoals het verhaal van Baudartius illustreert. "De lustelijke mei" is zo'n populaire melodie, een meiliedje dat iedereen zal hebben kunnen meezingen. Die variaties zijn niet bewaard gebleven – als Sweelinck ze al ooit heeft opgeschreven. Maar er zijn wel handschriftelijke notaties van zijn variaties over wijsjes als *Est-ce Mars*, de Engelse *Fortuin*, *Malle Symen* en *Onder een linde groen*, om er enkele te noemen. Dat waren populaire melodieën waarop allerlei liedjes werden gezongen.

Est-ce Mars bijvoorbeeld is van oorsprong een *air de cour* gecomponeerd door de Franse hofcomponist Pierre Guédron voor het *Ballet de Madame, soeur du Roy, devant le Roy et la Royne où sont représentés les Météors, par quatorze Nymphes de Junon à Fontainebleau*. Dit ballet werd opgevoerd op 17 november 1613 voor een van de zusters van de twaalfjarige Lodewijk XIII. Ondanks zijn hoge afkomst werd het een geliefd deuntje in de Republiek, waar menig dichter er een liedtekst op maakte, zoals Bredero, Valerius en Camphuysen. Jan Janszoon Starter, auteur van de beroemde *Friesche Lusthof* (1621), dichtte een liefdesverklaring op *Est-ce Mars*: "Had ick duysend ijsere tongen".

De melodieën *Engelse Fortuyn* en *Malle Symen* waren afkomstig uit Engeland, rond 1600 een belangrijk exportland van populaire muziek. Er werden tal van Nederlandse liedteksten op gezongen. Dat *Malle Symen* (in het Engels 'Malsims') eigenlijk een instrumentale melodie was met een grote omvang wegens echo-effecten, vond niemand een bezwaar. Men zong er graag dialoogliedjes op, bijvoorbeeld van een minnaar en een minnares. Ook de melodie van "Onder een linde groen" was afkomstig uit Engeland, waar men er "All in a garden green" op zong.

Van Sweelincks variatiecycli is die op *Mein junges Leben hat ein End'* tegenwoordig de bekendste, mede dankzij de prachtige, treurige melodie. In Sweelincks tijd was die melodie echter helemaal niet zo bekend, althans niet in Nederland. Wellicht schreef Sweelinck zijn variaties voor een van zijn vele Duitse leerlingen die naar Amsterdam waren gekomen. Een van hen was Samuel Scheidt, van wie we enkele variaties in het programma hebben opgenomen in afwisseling met die van Sweelinck.

Ook bijzonder in de Republiek was de melodie van het *Ballo del granduca*, waar Sweelinck variaties over noteerde. De "granduca" in kwestie was Ferdinando de' Medici, de aartshertog van Toscane die voor zijn huwelijk met Christine van Lotharingen in 1589 een ongelofelijk spektakel op touw zette, gelardeerd met *intermedii*, tussenspelen met balletten en muziek. De artistieke leiding was in handen van Emilio de' Cavalieri, die zelf de muziek voor het laatste stuk componeerde, "O che nuovo miracolo". De melodie is de toenmalige wereld rondgegaan onder namen als *Ballo del Gran Duca*, *Aria di Fiorenza* en *Ballo di Palazzo*, en heeft als uitgangspunt voor wel meer dan honderd instrumentale composities gediend – waaronder de variatiereeks van Sweelinck.

Sweelinck's grote levenswerk is de complete meerstemmige zetting van het Geneefse psalter. Alle 150 psalmen verschenen in vier bundels. Sweelinck gebruikte voor zijn

psalmzettingen teksten van Clément Marot en Théodore de Bèze. De verklaring hiervoor is dat hij ze schreef voor de gegoede burgerij, waar het Frans in hoog aanzien stond. Psalm 68 wordt hier gecombineerd met een variatiewerk over psalm 36 die dezelfde melodie heeft.

Sweelinck schreef zijn variatiewerken voor klavier, hetzij orgel of klavecimbel. Veel van die muziek is gecomponeerd met een strikte polyfone stemvoering, dat wil zeggen dat er consequent twee, drie of vier stemmen tegelijkertijd klinken. Je zou zo'n fragment ook op twee, drie of vier afzonderlijke eenstemmige instrumenten kunnen spelen. Bijvoorbeeld op vier blokfluiten, en dat is precies wat BRISK op dit concert doet. Camerata Trajectina laat de thema's horen in de vorm van de liedjes die elke tijdgenoot herkend moet hebben. Een taakverdeling waarop we overigens naar hartelust variëren.

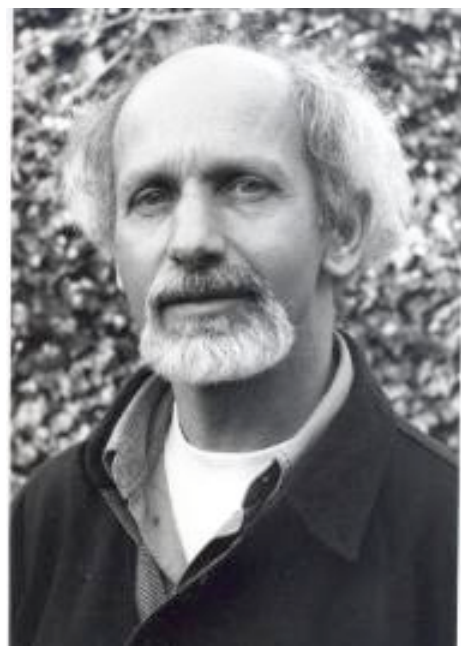
Vier blokfluiten was een combinatie die in Sweelincks tijd veel werd gebruikt. Er werd echter geen speciale muziek voor geschreven.

Instrumentale muziek was er wel, maar die werd steevast aangeprezen als zijnde 'voor allerhande instrumenten', hetzij blokfluiten, viola's da gamba, violen, schalmeien, of wat dan ook. Toch staat er vandaag een originele compositie voor blokfluiten op het programma. Die is dan ook niet uit Sweelincks tijd. Het stuk is door BRISK voor de gelegenheid besteld bij een van Nederlands voornaamste componisten van het moment. Klaas de Vries schreef *Le tombeau de Sweelinck* als een instrumentaal lamento voor gamba en vier

blokfluiten, een fantasie die geïnspireerd is op de muziek van Sweelinck. Tijdens het werken aan dit stuk wisselde De Vries het componeren af met het spelen van Sweelinck's muziek. In *Le tombeau de Sweelinck* komen flarden Sweelinck voor, maar die zijn, doordat de harmonische wendingen zijn doorgetrokken naar onze tijd, niet altijd als zodanig herkenbaar. Sweelinck's vrije improvisatorische stijl en imitatietechniek zijn er wel in terug te vinden. Die vrijheid was voor Klaas de Vries de voornaamste inspiratiebron. De gamba heeft de rol van een zanger. Het donkere karakter is niet direct Sweelinck, maar past juist bij een *Tombeau*, een echte treurzang.

Épitaphe Double van Daan Manneke is het tweede hedendaagse werk op dit programma. Hij zegt er zelf over: "Het werk bestaat uit drie delen: Epitaaf [gezongen titel/opschrift], Canto en Ricercare. Na het gezongen opschrift [op meester Joan Pietersen Sweling ...] volgt een koraal dat bestaat uit vijf frasen. Het materiaal is sterk verwant aan het lied *Mein junges Leben hat ein End*. Stijgende en dalende toonladders beschrijven de lofzang van Vondels gedicht op zijn Amsterdamse congeniale stadgenoot Sweling. In de zesstemmige Ricercare wordt de melodie van de Canto in verschillende tempi gezongen; canons in proportie. Dit concept is een prachtig middel om polyfonie, meerstemmigheid, te bedrijven en dit principe werd in de renaissance veelvuldig en graag gebruikt. In mijn Ricercare wordt de samenklank zo dicht en ondoordringbaar dat het omgekeerde gebeurt: de polyfone lijnen vertroebelen en leiden tot steeds wisselende, clusterachtige samenklanken. Er is een soort "goddelijke galm" gemaakt die eigenlijk ook nooit meer hoeft te eindigen en een soort eeuwigheid

oproept. Deze tijdelijke "eeuwigheid" van enkele minuten wordt afgebroken door de inzet van Sweelincks eigen canon *Vanitas Vanitatum*, over de vergankelijkheid en de vluchtigheid van het leven. Overigens is een canon als vorm ook bij uitstek een stukje eeuwigheid: je moet een canon ergens- op afspraak- stoppen want "uit zichzelf" gaat hij gewoon door. Mijn *Épitaphe-Double*, de nieuwe naam voor deze versie, is een evocatie van de renaissance en een hommage aan onze grote Nederlandse Meester Sweling, Phoenix der Musijcke."

Louis Peter Grijp en Bert Honig

Vanitas vanitatum

Vanitas vanitatum et omnia vanitas.
Ijdelheid der ijdelheden, alles is ijdelheid.

Onse Vader in hemelrijk

Onse Vader in hemelrijk,
Die ons heet broeders all' ghelijck,
End' wilt dat wy u roepen aen,
Als wy met noode zijn bevaen,
Geeft dat niet bidd' alleyn de mont,
Maer dat het gae van herten grondt.

Geheiligd Uwe Name zij,
Uw woord ongevalscht blijf ons bij:
Dat wij ook leven heiliglijk
Naar Uwen Name waardiglijk;
Behoed ons Heer, voor valsche leer.
Dat arm vervoerde volk bekeer.

Uw Koninkrijk koom, o Heer goed!
Hier en hierna Den Trooster zoet
Geef ons, dien Christus ons toezei,
Met Zijn gaven menigerlei.
Breek Satans toorn en groot gewalt,
Voor zijn ergheid Uw kerk erhalt.

Luthers tekst vertaald door Petrus Datheen in *Alle de Psalmen Davids* (1566)

Onder een linde groen

Onder een linde groen,
waer ick laest nam mijn rust,
sittend' onder t' groen beplant,
ke' sach twee liefkens handt aen handt,
en min genoot syn lust.
t' Eerbare maechdelijn,
de welck haer vont alleen,
streed' ghelijck de deuchde doet;
maer het knaepjens tonghe soet
verwon haer, soo het scheen.
t' Milt ghewinck van haer ghesicht
was ghelijck der sterren licht.
Dus ick dromend lagh;
ke' ontwaecten ende ick sach
den hemel soo versteurt
om t' ghene was ghebeurt,
meer dan de deught vermagh.

Als nu het loose kindt
weer coockerden sijn boogh,
t' Venus dier wel bedocht
wat de minne hadt ghewrocht,
t' ghetraent uyt d'ooghen vlooch.
k' Schrickten terstont van rou,
siend' het bedroefde wicht
als hy haer hand op trou

gaf, dat sy sou zijn sijn vrou;
doen was t' hert weer verlicht.
t' Lonckend oogh van t' maechdelijn schoon
worstelden om weerliefs loon,
t' gras ontloock van vreucht,
dat liefde was verneught,
Phoebus doen weer blonck
ende sijn stralen schonck
al om des jongelincx deucht.

Het vruchtbaer maechdeken,
dat lieffelijcke dier,
steunden vast op zijn beloft,
tot dat tijts beloop voorts brocht
een nachtegaeltjen fier.
Hy, wiens jalours ghesind
gans brack der liefden bandt,
taelden noyt naer t' meysjen teer,
schennende zijn trou en eer,
vluchtende uyt het landt.
Siet dien loer, dien boer, dien uyl!
niemant vlucht of hy is vuyl;
fy, ghy trouweloos!
leeft nu vrouweloos.
Vryers comt vry uit,
steeckt hem d'ooghen uyt,
die schenden sulcken roos.

Tekst uit: *Den Bloem-Hof van de Nederlandsche Jeught* (1610)

Lieffd' int secreet

stemme: denghelsche fortuijn

Lieffd' int secreet
Myn jonck hert krencken doet
Sonder s'lieffs weet
Ick veel oock dencken moet.
Hoe ick my schick,
My compt te vooren staech
Lieffde die ick
Tot d'uytvercooren draech.

Haer oochskens claer
My somptyts schencken goet
Een seer eerbaer
Loncxken en wencxken zoet,
Dewelck myn hert
Int alderdiepste prickt
Ende met smert
Ontroert ende verschrickt.

Compt duyffkens hier,
Die Venus coetse treckt,
Neempt dit pampier
En brenghet het wel perfect
De jonckvrouw aen,
Die zoo veel deuchden heeft
Als een persoon,
Die op der eerden leeft.

Tekst uit: Album amicorum van Aefgen Claesdochter van Gibrant (1598-1600)

Susanne un jour

Susanne un jour d'amour sollicitée
Par deux veillarts convoitans sa beauté,
Fut en son cœur triste et desconfortée.
Voyant l'effort fait à sa chasteté,
Elle leur dit: si par desloyauté
De ce corps mien vous avez jouissance,
C'est fait de moy. Si je fais resistance,
Vous me ferez mourir en deshonneur.
Mais j'ayme mieux perir en innocence,
Que d'offenser par peché le Seigneur.

Tekst: Guillaume Guérout (1548)

Toen Susanne op een dag amoureuus werd benaderd
door twee oude mannen die zich verlustigden in haar schoonheid,
maakte dat haar treurig en wanhopig.
Toen ze zag dat ze het op haar kuisheid voorzien hadden
zei ze tegen hen: Als ik ontrouw ben
en jullie plezier met mijn lichaam laat maken,
is het met mij gedaan. Als ik tegenstand bied,
zullen jullie me in oneer laten sterven.
Maar ik ga liever ten onder in onschuld
dan door zonde de Here te beledigen.

Had ick duysend ijsere tongen

Stemme: Est-ce Mars le grand Dieu des allarmes, &c.

Had ick duysend ijsere tongen,
Schoon van stof,
Die al te samen queelden en songen,
Tot den lof
Van Diaen, die de Maen
Veer in glans en pracht te boven gaet,
Door haer gelaet,
Schone Vrou, ach! ick sou
U waerdy noch geensins beelden uyt,
Met mijn geluydt.

U hayrtjens krullen krul op krul te samen,
Door malkaer,
Die in glans het geele goud beschamen
Gansch en gaer.
't Voorhoofd net, braef geset,
Hoogh en breed, so effen door en door
Als blanck Yvoor,
't Welck de tyd, aerdigh myd,
En met rimpels nimmermeer beslaet,
Dat schoon cieraed.

Als twee Starren teyst'ren u ooghjes
O Diaen!
Daer twee wijn-brauwen als bruyne booghjes
Rond om staen,
Door wiens glans, ghy de Mans
Tot het diepste van het harte wond,
En maeckt gezond,
'k Acht de min, woond daer in,
Jae dat selfs Cupido schiet syn schicht
Door u gesicht.

't Halsjen heeft selver Natura doen cieren,
Daer het blauw
Van schoone aderen doorkomt te swieren
Blanck en flauw,
Of het waer, een pylaer
Van Albaster, Peerl, Yvoor of Snee,
Sacht en gedwee.
Dus besne'en, syn u le'en,
Vol cieraeds, vol alle geestighe'en
Van top tot te'en.

Tekst uit: J.J. Starter, *Den Frieschen Lusthof* (1621)

PAUZE

Mein junges Leben hat ein End'

Mijn jeugd gaat voorbij, mijn vreugde en mijn leed, mijn leven is zwak en mijn ziel zal scheiden van mijn lichaam.

Mein junges Leben hat ein End',
Mein Freude und auch mein Leyd.
Mein arme Seele soll behend,
Scheiden von mein Leib.
Mein Leben kann nicht lenger stehn,
's Ist schwach, fürwar, es muss vergehn,
Es fehrt dahin mein Leyd.

Der dieses Liedlein hat erdacht,
Aus trawrigen Herzen sein,
Der wünscht hiebey viel guter Nacht,
Seinem Weib und Kindelein.
Befihlt sie Gott dem Herr'n allein,
Der wol hinfort ir Vater sein,
Und sie beschücken fein.

Tekst naar Wackernagel, *Das deutsche Kirchenlied* (1877)

Épitaphe-Double

Meester Joan Pietersen Sweling
Phoenix der Musijcke, orgelist van Amsterdam

'Dit 's Swelings sterflijk deel, ten troost ons nagebleven;
't Onsterfelijk hout de maat bij Godt in't eeuwig leven.
Daar streckt hy, meer dan hier kon vatten ons gehoor,
Een goddelijcke galm in aller Englen oor.

Tekst: Joost van den Vondel

Amoureuse t'Samenspraeck, Tusschen CORIDON en SILVIA Stemme: Malle Symen

- C: SILVIA, mijn Lief, mijn soete Engel hoort,
Hoe vluchtje? ey staet toch, en luystert
eens een woort.
- S: Coridon wilt rusten, neemt voor dese lusten
Een die 't gesucht en klaghen meer
verhoort.
- C: Niemand ter wereld ick minnen sal als uw:
O Harderinne weest niet al te schuw,
Ick geef u mijn Schae pjens.
- S: O ghy loose Knaepjens!
Schoone woordjens zijn 't waer ick voor
gruw.
- C: Ey Goddin! S: 'k Acht geen Min.
- C: Wilt my niet versmaden.
- S: Coridon. C: Lieve Son.
- S: Wilt u doch beraden.
- C: Siet dees arme Harder aen.
- S: Wilt in Min niet varder gaen.
- 9C: Laet u ziel beweghen zoet.
- S: 'k Acht soo geen verkregen goet.
- C: Schoon ghy hebt reden.
- S: Stil, weest te vreden:
'k Spreek u wel, dan niet op sulcken voet.
- S: Geen vleyery van min, of geen gesoen,
En keunt ghy my, o Coridon! me voen.
- C: Seght eens u genoeghen.
- S: Stillijck, wilt u voeghen,
Ghy bint seer versot, en al te groen.
- C: Rusten? o neen, o Nymphje! jonge Maeght.
Ghy zijt het wit, daer het gedacht na
jaeght.
- S: Wel, watte kuren!
- C: Dagen, jaren, uren,
Niemand my mijn ziel als ghy ontdraeght.
- S: Ghy beboert. C: Ghy vervoert.
- S: Ghy stort dart'le tranen.
- C: Ghy ontmant. S: Wijckt de brandt.
- C: Neen, 'k koom u vermanen.
- S: Wel hoe? Coridon ghy geckt.
- C: Mijn vermaningh alleen streckt.
- S: Om te boeten u vermaeck.
- C: Neen, 't waer een veel soeter saeck.
- S: Ey wilt doch swyghen.
- C: 't Is om te verkryghen
U hart gemoed en min voor wisse Baeck.
- PRINCE.
- S: Mijn broeders weyden 't vee in 't ander
lant,
Sy souden spreken van mijn groote schant.
- C: Ey wilt doch niet sorghen.
- S: Neen, wacht vry tot morghen:
Mijn hart geef ick u tot een onderpant.
- C: Komt laet ons treden by de water-stroom,
Gaen sitten en rusten al onder dese boom.
- S: Den avond komt vallen.
- C: Ick sal mijn Beestjens stallen,
Die nu loopen reddeloos ontoomt.
- S: Siet de Ram. C: Siet het Lam.
- S: Waerlijck het is wonder.
- C: Dat het vee. S: Hier ter stee.
- C: Wroeten 't bovenst' onder.
- S: En de suygelinghen daer.
- C: Drincken uyt de Beeckjens klaer.
- S: Lesschen hare hooghden brant.
- C: By het heet en drooge zant.
- S: Komt laet ons wand'len.
- C: Wy sullen voorts hand'len
Dat d'Harder d'Harderin doet onderstant.

Tekst uit: *Amsterdamsche Pegasus* (1627)

Pseaume 68

Que Dieu se montre seulement
Et on verra soudainement
Abandonner la place
Le camp des ennemis espars
Et ses haineux de toutes parts
Fuir devant sa face.
Dieu les fera tous s'enfuir
Ainsi qu'on voit s'évanouir
Un amas de fumée.
Comme la cire auprès du feu,
Ainse des meschants devant Dieu
La force est consumée.

Tekst : Théodore de Bèze

Psalm 68

God staat op,
Zijn vijanden stuiven uiteen,
Zijn haters vluchten als hij verschijnt.
U verdrijft ze zoals wind de rook verdrijft.
Zoals was smelt bij het vuur,
Zo vergaan de zondaars als God verschijnt.
Maar de rechtvaardigen verblijden zich,
Zij juichen als God verschijnt,
Uitgelaten van vreugde

Tekst: Nieuwe Bijbelvertaling

Ballo del Granduca

O che nuovo miracolo,
Ecco che in terra scendono
Celeste alto spettacolo
Gli Dei che il mondo accendono.
Ecco Himeneo e Venere
Col pie la terra hor premere

Tekst: Laura Lucchesini (1589)

O, weer een wonder!
Zie daar neerdalen op aarde,
hemels in een edel schouwspel,
de goden, die de wereld in vuur en vlam zetten.
Zie Hymen en Venus
nu voet op de aarde zetten.

BRISK Recorder Quartet Amsterdam bestaat uit Marjan Banis, Saskia Coolen, Alide Verheij en Bert Honig. Variatie in stijl en sfeer, virtuositeit en luchtigheid - dat zijn de ingrediënten voor een concert van BRISK. Het kwartet verschijnt altijd op het podium met een enorme verzameling blokfluiten. Sinds de oprichting in 1986 gaf BRISK talloze concerten op gerenommeerde podia en festivals van naam in vele Europese landen, Canada en de VS. Het kwartet onderscheidt zich door levendige vertolkingen van oude muziek en door de onophoudelijke speurtocht naar oud onbekend repertoire. Daarnaast heeft het kwartet een uitgebreid repertoire opgebouwd van hedendaagse werken die speciaal voor BRISK werden geschreven. BRISK verzorgt kwartetprogramma's met oude en nieuwe muziek, en werkt regelmatig met andere musici. In combinatie met zangers zoals Marcel Beekman, Michael Chance, Johannette Zomer, Maarten Koningsberger, het Egidus Kwartet en het Gesualdo Consort, en instrumentalisten zoals Bernard Winsemius, Leo van Doeselaar, Mike Fentross, Tomoko Mukaiyama, Guus Janssen en Ramon Lormans heeft BRISK een rijk gevarieerd repertoire opgebouwd. Het kwartet maakt ook succesvolle muziekproducties voor kinderen. BRISK is met oude en nieuwe muziek op diverse, door de pers geprezen cd's te beluisteren. Het ensemble werkt regelmatig samen met kunstenaars uit andere disciplines zoals acteurs, regisseurs, tekstschrijvers en filmers.

Camerata Trajectina staat voor Nederlandse muziek, eigenheid, een levendige, ontspannen presentatie en een gedegen wetenschappelijke voorbereiding. Speels omgaan met ons muzikale erfgoed is het devies. Met een focus op de Middeleeuwen en de Gouden Eeuw. Steeds weer delft Camerata Trajectina onontgonnen repertoire op. Veel muziek wordt door anderen niet herkend, omdat er geen noten bij staan, maar achter allerlei teksten schuilt muziek. Teksten die een veelheid van maatschappelijke domeinen bestrijken. Literatuur, vermaak, godsdienst, politiek, zeevaart, oorlog - overal zijn liederen te vinden. Met welluidende en virtuoze arrangementen brengt Camerata Trajectina het vaderlandse verleden tot klinken. In 2009 en 2011 presenteerde Camerata Trajectina de multidisciplinaire voorstelling *De Zeven Zonden van Jeroen Bosch* in samenwerking met Gerrit Komrij. Andere recente spraakmakende projecten waren de Liedekens van Jacob Obrecht, waarvoor Komrij de teksten dichtte (2005), en de eerste Nederlandse opera *Bacchus, Ceres en Venus* van Johan Schenck (2006). Voor de dubbel-cd Antwerps Liedboek uit 2004 ontving het ensemble een Edison Klassiek.